

har faaet dem, som Københavns Kommune har faaet dem; det foreligger der uimodsigelige Vidnesbyrd om gennem selve de af disse Stater og Kommuner afsluttede Laan. Det, som er godtgjort gennem Udvalgsbehandlingen og Forhandlingen her i Tinget, er, at et gunstigt Øjeblik er blevet forbisprunget, at den højtærede Finansminister har ført sin Finanspolitik ind i en Sækkegade, hvorfra han i det afgørende Øjeblik ikke kunde komme ud igen, men, tvungen og drevet af Nødvendigheden, har maattet afslutte det ugunstigste Laan, som Stater af Danmarks økonomiske finansielle Kvalitet have sluttet i den sidste Tid, og det ugunstigste Laan, som Danmark i Menneskealdrer har staaet overfor.

Hele den højtærede Finansministers Finanspolitik, saaledes som den udtrykkes gennem dette Laan og i de Skattelovforslag, som jo snart paa en eller anden Maade ville komme til Behandling her i Tinget, vil der til den Tid blive Lejlighed til at drøfte. Der vil ogsaa da være Anledning til at undersøge, hvorledes Finanserne ville være stillede, efter at et Laan af denne Størrelse er optaget. Jeg skal ikke forhale Sagens Behandling i Dag ved at komme ind paa Ting, som vi nødvendigvis om nogle faa Dage maa vende tilbage til, jeg skal kun sige, at den Finanspolitik, som har ført til et saa kummerligt Resultat som det nu foreliggende, kunne vi for vort Vedkommende ikke give vor Tilslutning til. Den højtærede Finansminister kan ikke vente i dette Øjeblik at se sig omgivet af det hele Ting; han maa nøjes med at staa sammen med de Grupper, med hvilke han har ført sin øvrige Politik; paa deres og den højtærede Finansministers stærke politisk personlige Ansvar i denne Sag maa dette Lovforslag forlade Tinget her. Jeg skal derfor anbefale mine Meningsfæller at afholde sig fra at stemme over dette Lovforslag.

Ordføreren (P. Th. Nielsen): Naar det ærede Medlem, som nu talte (Rode), vilde paastaa, at jeg havde givet en fejlagtig Fremstilling af de Forhandlinger, som vi have ført i Finansudvalget; maa jeg absolut bestride dette. Nej, det var det ærede Medlem, som forvanskede den Fremstilling, jeg var fremkommen med. Jeg havde nemlig ikke paastaet, at et Laan til en højere Kurs ikke mulig kunde være opnaaet paa et tidligere Tidspunkt; hvad jeg sagde, var, at selv om det, som den højtærede Finansminister oplyste i Udval-

get, havde været muligt for et Aar eller to siden at optage et Laan til en Kurs, som maaske havde været 1—2 pCt. højere, vilde Fordelen være gaaet tabt derved, at vi paa det Tidspunkt havde været nødt til at optage et Laan paa ca. 100 Mill. Kr. Det var det, jeg sagde, og ikke det, som det ærede Medlem lagde mig i Munden. Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) brugte meget stærke Udtryk, og det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) brugte dem endnu stærkere, idet han talte om „utilbørlig Laaneaffære“ og sagde, at Landets Prestige vilde stige, om vi uden videre stemte imod at optage dette Laan. Jeg maa dog tro, at det er Landets Prestige, det ærede Medlem har for Øje, og jeg havde derfor efter denne kraftige Udtalelse ventet, at han havde opfordret sine Partifæller til at stemme imod Laanet. Naar det ærede Medlem ender med at sige, at han slet ikke vil stemme, og naar det ærede Medlem fra Kalundborg siger det samme og anbefaler sine Partifæller at afholde sig fra at stemme, synes jeg ikke, deres Standhaftighed er saa meget bevendt. Det Standpunkt, de indtage, beviser kun, at de Herre ikke ere i Stand til at paavise noget, som er bedre end det, vi andre anbefale.

Finansministeren (N. Neergaard): Den foreliggende Sag blev saa gennemdrøftet ved første Behandling, at jeg mener at kunne indskrænke mig til i det væsentlige at henholde mig til, hvad jeg da sagde. Til det ærede Medlem fra Odense (Marott) skal jeg blot sige, at der ikke i Foraaret 1911 har foreligget noget direkte og heller ikke noget indirekte Tilbud, som jeg havde Grund til at anse for alvorligt, til en Rente af 3½ pCt. og en Kurs af 91 netto. De Antydninger, som have foreligget, for saa vidt de have forekommet os at gaa ud paa et Laan af den Størrelse, vi behøvede, og for saa vidt de have forekommet os antagelige, have vi altid søgt virkeliggjorte paa den Maade, at vi, for saa vidt vi ikke laa i andre Forhandlinger, som først maatte være afgjorte, inden man kunde gaa videre, altid have søgt at fremkalde et direkte Tilbud fra vedkommende Finansgruppes Side. Men saadanne Tilbud have aldrig foreligget. Som jeg sagde ved første Behandling, er det overhovedet første Gang, at der foreligger et direkte Tilbud fra en tilstrækkelig solid Finansgruppe om et Laan af den Størrelse, som vi til enhver given Tid have behøvet.

Det er ikke rigtigt, at jeg havde Kni-